

ÎNCHEIERE

04 decembrie 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Dumitru Mardari
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni,
„Termoelectrica”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe
Acțiuni „Termoelectrica” împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor
nr.138 privind încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere,

împotriva deciziei din 16 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 05 iulie 2017 SA „Termoelectrica” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva CCL nr.138 privind încasarea datoriei pentru energia termică furnizată și
a dobânzii de întârziere.

În motivarea cererii reclamantul a indicat că, în baza contractului de livrare a
energiei termice în apă caldă nr. 138 din 01 noiembrie 2014 încheiat cu pârâta,
aceasta și-a asumat obligația de a achita lunar, conform pct. 6.1.5 al contractului,
plata pentru utilizarea energiei termice furnizate, prin dispozițiile de plată conform
tarifelor stabilite.

A menționat că din cauza neonorării obligațiilor contractuale prin neachitarea
bonurilor de plată pentru consumul de energie termică, pârâta a acumulat o datorie
în sumă de 1 291 419,43 lei, pentru perioada de consum 01 noiembrie 2015 – 30
aprilie 2016, confirmată prin lista facturărilor și achitărilor.

A susținut că pentru întârzierea plăților, conform art. 619 Cod civil, a fost
calculată dobânda de întârziere în sumă de 698 405,48 lei pentru perioada 01
ianuarie 2015 – 26 mai 2016.

A afirmat că întru soluționarea pe cale amiabilă a litigiului a remis în adresa
pârâtei reclamația nr. 79/3442 din 14 iunie 2016, prin care a solicitat achitarea în
termen de 5 zile a datoriei la serviciul prestat, însă nu a primit nici un răspuns.

A solicitat încasarea din contul pârâtei a datoriei în mărime de 1 291 419,43 lei
pentru energia termică consumată în perioada 01 noiembrie 2015 – 30 martie 2016

și a dobânzii de întârziere pentru perioada 01 ianuarie 2015 – 26 mai 2016 în sumă de 698 405,48 lei.

Pe parcursul examinării cauzei SA „Termoelectrica” a depus o cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând încasarea de la pârâta a datoriei în sumă de 706918,80 lei pentru perioada 01 noiembrie 2015 – 30 aprilie 2016 și a dobânzii de întârziere pentru perioada 01 ianuarie 2015 – 26 mai 2016 în sumă de 698 405,48 lei, deoarece după înaintarea acțiunii pârâta a achitat parțial datoria pentru energia termică consumată.

Prin hotărârea din 07 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni, „Termoelectrica” împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr.138 privind încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere.

S-a încasat de la CCL nr.138 în beneficiul SA „Termoelectrica” suma de 706 918,80 lei cu titlu de datorie pentru energia termică prestată în perioada 01 noiembrie 2015 – 30 aprilie 2016, suma de 698 405,48 lei cu titlu de dobândă de întârziere pentru perioada de 01 ianuarie 2015 – 26 mai 2016, iar în total suma de 1 405 324,28 de lei.

S-a încasat de la CCL nr.138 în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 42 159,72 de lei.

Prin decizia din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de CCL nr.138 și s-a menținut hotărârea din 07 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Prin decizia din 12 decembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul declarat de CCL nr.138, s-a casat integral decizia din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău și s-a remis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 16 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis cererea de apel declarată de avocatul Pascal Veronica, în interesele apelantului CCL nr. 138.

S-a casat hotărârea din 07 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Termoelectrica”.

S-a încasat din contul CCL nr. 138 în beneficiul SA „Termoelectrica” datoria în mărime de 147 836 de lei pentru perioada 01 noiembrie 2015 – 30 aprilie 2016.

În partea pretenției ce ține de încasarea dobânzii de întârziere cererea de chemare în judecată s-a respins ca neîntemeiată.

S-a încasat din contul SA „Termoelectrica” în beneficiul CCL nr. 138 cheltuielile de judecată proporțional pretențiilor admise în mărime de 3310 de lei cu titlu de taxă de stat achitată la examinarea cererii de apel.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că soluția dată de către instanța de fond contravine circumstanțelor cauzei.

Colegiul civil a conchis că prima instanță greșit a invocat în hotărârea contestată precum că informațiile cu privire la volumele facturate și sumele achitate pentru energia termică, care confirmă livrarea serviciului, calcularea costului volumului energiei termice și achitarea plăților de către apelant demonstrează că suma restantă neachitată de CCL nr. 138 constituie 706 918,80 lei, deoarece probatoriul cauzei denotă contrariul.

Astfel, din ordinele de plată anexate la materialele dosarului rezultă că CCL nr. 138 a transferat în contul SA „Termoelectrica” următoarele sume cu titlu de plată

pentru energie termică furnizată în perioada anilor 2015-2016: ordinul nr. 30 din 29.12.2015 – 103 000 de lei (f.d. 46, vol. I); ordinul nr. 13 din 01.02.2016 – 92 000 de lei (f.d. 47, vol. I); ordinul nr. 22 din 29.02.2016 – 142 000 lei (f.d. 48, vol. I); ordinul nr. 36 din 31.03.2016 – 96 900 lei (f.d. 49, vol. I); ordinul nr. 47 din 29.04.2016 – 96000 de lei (f.d. 50, vol. I); ordinul nr. 60 din 31.05.2016 – 82 000 de lei (f.d. 51, vol. I); ordinul nr. 72 din 22.07.2016 – 125 000 de lei (f.d. 52, vol. I); ordinul nr. 79 din 12.08.2016 – 68 500 de lei (f.d. 53, vol. I).

Concomitent, Colegiul a reținut că din descifrarea plăților prezentate de CCL nr. 138 rezultă că plățile au fost efectuate și prin ordinele de plată nr. 91 în sumă de 20 800 de lei; nr. 96 în sumă de 57 000 de lei; nr. 97 în sumă de 30 000 de lei și nr. 98 în sumă de 32 800 de lei, existența acestor ordine de plată nefiind negată de intimată, fapt confirmat prin soldul datoriei la 24 noiembrie 2016 pentru facturile emise în perioada 01 noiembrie 2015 – 30 aprilie 2016 (f.d. 141-143, vol. I; f.d. 25, vol. II), iar în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (6) CPC, faptele invocate de una din părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat.

Prin urmare, suma totală a achitărilor efectuate de către CCL nr. 138 în beneficiul SA „Termoelectrica” pentru perioada 2015 – 2016, însumează 946 000 de lei.

În același timp, Colegiul a reținut că pe lângă achitățile efectuate de CCL nr. 138 din contul său, în beneficiul intimatei au mai fost efectuate și achitări directe de către locatari, fapt stabilit prin confirmările eliberate de SA „Termoelectrica”: nr. 79/547 pentru suma de 10 704,40 de lei; nr. 79/1080 pentru suma de 18 912,40 de lei; nr. 79/1824 pentru suma de 11 250 de lei; nr. 79/2675 pentru suma de 11 440,62 de lei; nr. 79/3160 pentru suma de 2100 de lei; nr. 79/106dc pentru suma de 1900 de lei; nr. 79/287dc pentru suma de 3700,74 de lei; nr. 79/521dc pentru suma de 11 444 de lei; nr. 79/799dc pentru suma de 8294,51 de lei; nr. 79/1025 pentru suma de 10 800 de lei; nr. 79/123dc pentru suma de 1500 de lei; nr. 79/02dc pentru suma de 10 736,07 de lei, iar în total suma de 102 782,74 de lei, fapt confirmat atât prin scrisorile respective eliberate de SA „Termoelectrica”, cât și prin calcurile desfășurate prezentate de reprezentantul intimatei (f.d. 54-60a, 62-63, 141-143, vol. I; f.d. 26-27, vol. II).

Totodată, prin prisma art. 581 Cod civil, urmează a se ține cont de faptul că Primăria mun. Chișinău a achitat intimatei suma de 94 800,53 de lei cu titlu de ajutor social (compensațiile) pentru energia termică livrată, conform deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 897-d din 26 octombrie 2015, fapt confirmat prin scrisoarea SA „Termoelectrica” adresată CCL nr. 138 (f.d. 61, vol. I).

Prin urmare, materialele dosarului denotă că pentru perioada de încălzire 2015 – 2016, din suma datorată de apelantă în mărime de 1 291 419,43 lei, apelanta a stins suma de 1 143 583,37 de lei, astfel încât datoria neachitată constituie suma de 147 836,06 de lei (1 291 419,43 de lei – 1 143 583,37 de lei).

Astfel, ținând cont de probatoriul cauzei, Colegiul civil a considerat că cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Termoelectrica” împotriva CCL nr. 138 urma a fi admisă parțial în partea sumei de 147 836,06 de lei, ce constituie datoria restantă față de intimată.

Referitor la pretenția intimatei SA „Termoelectrica” privind încasarea dobânzii de întârziere, Colegiul a conchis că aceasta nu-și găsește suport legal, urmând a fi respinsă în contextul în care CCL nr. 138 este în raportul juridic obligațional existent aferentă prestării de către intimată a serviciului de furnizare a energiei

termice, un intermediar între furnizor și consumatorii energiei termice, iar forma organizatorico-juridică a apelantei denotă că sumele adjuocate suplimentar din contul acesteia, anume dobânzile de întârziere, se atribuie la categoria pierderilor cooperativei, ce ar urma a fi compensate subsecvent din contul membrilor cooperativei în calitate de consumatori ai serviciului respectiv.

În acest context, Colegiul a relevat că deoarece dobânda de întârziere urmează a fi atribuită la pierderile CCL nr. 138, în temeiul art. 174 Cod civil, acestea urmează a fi acoperite proporțional de către toți membrii cooperativei, inclusiv de cei care au respectat termenul de plată a valorii serviciilor prestate de intimată, astfel încât instituirea obligației de compensare a dobânzii de întârziere calculate ca urmare a formării datoriilor de către unii membri ai cooperativei din contul tuturor membrilor cooperativei, contravine exigențelor Legii, deoarece instituie obligațiuni inechitabile față de persoanele care nu poartă răspundere civilă pentru situația creată.

A reținut că dobânda de întârziere reprezintă plata pe care debitorul o datorează creditorului pentru imposibilitatea folosirii de către acesta din urmă a surselor financiare ca urmare a întârzierii executării unei obligații pecuniare.

Raportând normele legale enunțate cu referire la prezenta cauză, Colegiul civil a concluzionat că, ținând cont că datoriile CCL nr. 138 față de SA „Termoelectrica” sunt formate din datoriile consumatorilor finali, membri ai Cooperativei, față de intimată lipsește elementul esențial ce instituie răspunderea civilă, și anume vina acesteia în formarea datoriilor respective, în lipsa unei autonomii bugetare în raport cu membrii săi, ceea ce denotă că nu se întrunesc condițiile legale ce instituie răspunderea apelantei pentru întârzierea executării obligației de plată a datoriilor formate de către consumatorii finali. Or, neexecutarea obligației de plată de către CCL nr. 138 a fost condiționată de faptul că nu existau mijloace financiare pe conturile sale în condițiile în care CCL nr. 138 execută obligațiile contractuale față de SA „Termoelectrica” în dependență de existența surselor financiare pe conturile sale, suplinite de plățile efectuate de membrii săi în calitate de consumatori.

Astfel, datoriile CCL nr. 138 față de intimată sunt formate din datoriile consumatorilor finali – membri ai cooperativei și astfel lipsește vina apelantei în formarea datoriilor respective, ceea ce denotă că în temeiul art.602-603 Cod civil, în cauza dată nu se întrunesc temeiurile de instituire a răspunderii invocate de intimată.

La 04 septembrie 2019 SA „Termoelectrica”, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei recurate și menținerea hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului a indicat prevederile art. 432 alin. (2) lit.b), c), alin. (4) Cod de procedură civilă.

În motivarea recursului a indicat că, instanța de apel în mod arbitrar, părtinitor și consecvent a dat apreciere circumstanțelor fără a ține cont de materialul probator anexat la dosar.

Respectiv, instanța de apel urmare a rejudecării cauzei, contrar recomandării instanței superioare, a luat în considerare doar înscrisurile și actele prezentate de pârâțul-intimat fără a da apreciere probelor anexate de reclamantul-recurent la materialele dosarului.

A reținut că, instanța de apel nu a dat apreciere probelor prezentate în ansamblu și interconexiunea lor, în raport cu solicitările reclamantului și argumentele părții pârâte. Astfel, urmează de apreciat critic concluziile instanței de

apel prin care a conchis că prima instanță greșit a invocat în hotărîrea contestată precum că informațiile cu privire la volumele facturate și sumele achitate pentru energia termică, care confirmă livrarea serviciului, calcularea costului volumului energiei termice și achitarea plăților de către apelant demonstrează că suma restantă neachitată de CCL nr. 138 constituie 706 918,80 lei, deoarece probatoriul cauzei denotă contrariul. Or, la materialele cauzei sunt anexate probe directe care indică informația și confirmă volumele facturate și sumele achitate de CCL nr. 138 pentru energia termică în perioada 01.01.2011–30.11.2018.

Contrar acestora, instanța de apel s-a limitat la aprecierea doar înscrisurilor prezentate de pîrîtul-intimat, și a omis să expună asupra celor menționate mai sus, rezumându-se de a declara că, în coroborare cu înscrisurile prezentate de participanți la proces, acțiunea înaintată de SA „Termoelectrica” își regăsește parțial suport probatoriu, fapt ce nu corespunde realității.

Respectiv, o astfel de soluție rezultă din nedeterminarea exactă a naturii juridice a litigiului, criteriu, care presupune prin sine lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele, mai mult că concluziile instanței de apel sunt bazate pe o apreciere unilaterală și arbitrară a materialului probator, fapt ce vine în contradicție cu normele de drept procedural.

Pe cale de consecință, consideră că instanța de apel nu a dat apreciere per ansamblu, atât asupra explicațiilor participanților la proces, argumentelor expuse, cât și înscrisurilor anexate la dosar.

A suținut că instanța de apel, urmare a rejudecării cauzei, nu a ținut cont de cele menționate de instanța de recurs și nu a dispus corectarea erorii judiciare, perimând dispozițiile și constatările acesteia referitor la datoria acumulată pentru energia termică consumată.

În același context al rejudecării cauzei, apreciază ca abuzive și lipsite de orice argumentare concluziile instanței de apel ce țin de datoriile CCL nr. 138 față de SA „Termoelectrica” a dobânzii de întârziere, invocarea faptului formării acestora din datoriile consumatorilor finali-membri ai Cooperativei, neîntrunirea condițiilor legale ce instituie răspunderea intimă pentru întârzierea executării obligației de plată a datoriilor formate de către consumatorii finali, motivarea neexecutării obligației de plată prin prisma lipsei mijloacelor financiare pe conturile debitorului, lipsa vinei intimă în formarea datoriilor respective și a particularităților ce reies din caracteristica formei de organizare juridică a debitorului.

Astfel, raportat la situația de fapt, se constată în acțiunile instanței de apel, interpretarea eronată a legii, neaplicarea legii care trebuia să fie aplicată și aplicarea unei legi care nu trebuia să fie aplicată în special invocarea la caz a reglementărilor art. 171 alin. alin. (1) și (3), art. 174 alin. alin. (1) și din Codul civil (în redacția Legii nr. 1107-XV din 6 iunie 2002) și art. 2 din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală.

Or, raportul obligațional care apare în rezultatul încheierii Contractului de furnizare a energiei termice cu nr. 138 din 01.11.2014 este cel stabilit între consumatorul CCL nr.138 privit ca creditor și furnizorul SA „Termoelectrica” care este debitor și nu prin prisma drepturilor și obligațiilor personale ce reies din normele juridice ce impun un anumit comportament subiectului care „îmbracă” o anumită formă organizator juridică.

Consideră că refuzul intimatului de a achita la timp plata pentru agentul termic livrat de către recurent nu a fost justificat prin careva probe pertinente, de unde

rezultă că nu și-a onorat intenționat obligațiile în termenul stabilit, acesta urmând să achite dobânda de întârziere pentru perioada 01 ianuarie 2015 – 26 mai 2016 în sumă de 698 405,48 lei.

Astfel, CCL nr. 138, urmează să achite datoria și dobânda de întârziere pentru neexecutarea obligației asumate în termen.

Or, intimata era în întârziere la plata sumelor scadente în baza contractului sus menționat, aceasta având obligația de a compensa recurentei dobânda de întârziere pentru perioada admisă a întârzierii, reieșind din faptul că dobânda de întârziere prevăzută de art. 619 Cod civil (în redacția Legii nr. 1107-XV din 6 iunie 2002) reprezintă o modalitate de despăgubire pentru întârzierea executării obligațiilor pecuniare.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia din 16 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expeditată pentru cunoștință participanților la proces la 18 iunie 2019 (f.d. 42, vol.II), lipsind însă date privind recepționarea acesteia de către participanți.

Astfel, recursul declarat la 04 septembrie 2019 de SA „Termoelectrica”, se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Cod de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SA „Termoelectrica”, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SA „Termoelectrica”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor imputate instanțelor inferioare, o minimă argumentare a criticii în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în prezenta cauză sunt similare celor indicate în procesul judecării asupra căror instanța de apel s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de SA „Termoelectrica”.

În conformitate cu art.art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Dumitru Mardari

Victor Burduh